

PAVOGTA KARALAITE

Kuria Fagriebe Kapitonas Laivo ir kaip jia surado Junker pritupejus.

Pamate tai labai nudziugo jog tures kame kruopas virt. Ant ritojaus vienas likosi virt kruopas, o Junker pritupejus su dviem savo tarnais issejo ant medziokles.

Kada jau szis baige kruopas virt, inejo in grince bai-sei didelis zmogus ir paklause: — Ka tu cze veiki? — O tas zalnierius atsake: — Kosze verdu.

Dazinojas jog kosze verda, prasze paragaut, nes paziure-jas jiam in akis pamislino, jog gali viska isragaut ir nedave. Tada tas milzinas priszeko prie zalnieriaus, sumusze, ko-sze isseze ir issejo.

Tada szits ka greiciause uz-kaite antru kartu kosze, o pats atsigule in lova.

Kada pritupejus su savo tar-nais parejo no medziokles, o rade kosze ne isziviruse paklau-se:

— Ka veikei kad kosze ne iszivirei.

Zalnierius atsake: — Galva pagaravau tai tu-rejau atsigult.

Junker pritupejus palaikie uz teisybe, pataise ugni paba-ge virt kosze, pavalge ir nusi-dave ant atsiliso.

Ant ritojaus kita paliko vir-tie, nes su tuom tas pats atsitiko, o teipos-gi ir su treciu tas pats atsitiko.

Ant galo Junker pritupejus perpikes tare:

— Eikit jius visi medziot, o pamatist kaip az viska in laika padarisiu.

Visi tris zalnieri issejo me-dziot, o Junker pritupejus li kos virt pietu.

Isseja visi zalnieri viens ki-tam pasake kas jiem atsitiko ir dzaugesi kad ir Junker pritupejai teip bus.

Kaip tik kosze iszivire sztai ineina tas pats milzinas ir prasze kad duotu koszes paragaut o kada paragavo pagire jog gardi, o po tam prasze kad duotu ka issigert nes Junker pritupejus pasake, jog nieko ne turi, ir liepe milzinas Jun-ker pritupejai sest uz stalo. Bet Junker pritupejus ant to ne tiko ir tare:

Tu sesk uz stalo, o az sesiu ant kreslo kur galesiu ugni pa-taisit kad kosze geriau virtu. Sutiko ant to ir susedo kaip Junkeris sake.

Tada milzinas barksztele su kumszte in stala ir iszeko dvi bonkos vino ir dvi czerkos, milzinas pripiles czerkas tare:

— Tu man davei valgit, o az tau gert. Ir gere abudu, o kada Junkeris pajuto, jog jau uszigeres tai sumislino, ne gert, bet ne gale atsisakit tai kaip milzinas ne mate tai jis vis pro pezi pile in puoda.

Iszgere daugibe bonku, o da Junkeris ne girtas buvo o mil-zinas jau buvo gerai issiztrau-kes, o da vis ne paliove geres noredamas Junkeri nugirdit, nes tas net puse katilo pripile vino. Milzinas pasigeres uzvir-to ant suolo. Tada Junkeris pamislino: kaip jis pabus gal cze kas ne gero atsitikt, issiz-trauke arba reze per spranda ir nusirito galva, jog net zeme sudrebejo kada milzinas susi-burde, o Junkeris net nusigando is tokios baisios smerties.

Kada pareja anie zalnieriadi rado milzina negiva o Junkeri sveika sukapojo in smotelus milzina ir iszmete laukan, o po tam pradejo givent be jo-kios baimes.

Viena nakti prisiaspnavo Junkeriui karalaite kuri ate-jus tare:

— Antra nakti kaip atsi-gulsi tai iszmes tave isz lovos ir valkios tave po asla, nes ne zodzio ne isztaik ba prazusi, o kada nustos valkioja nusi-duok in lova ir po pagalve ra-si bonkute su giduoem tai pa-tepk kur skauda o nustos.

Pabudes pradejo mislit kas tai galetu but do per sapnas. Sukile visi pavalge ir visa diena perleido ant medziokles. Tada Junker padave jai pareja vakare pavakarieniavo ir sugule. Da ne sumigo Jun-keri pagriebe, issiztrauke isz lovos ir teip nemilaszirdingai

Mariute mieste Atlantike, Suprato kad zmonis netyke, In Szenadori sugrizo, Pas Jona savo pargrizo.

— Kur Jonas?

vazio ir dauze po stuba, kad vos givas liko. Bet neiszdave jokio balso. Ir kaip nustojo tai jis kiek galedamas prislino prie lovos ir rado po pagal-ve kampe bonkute ir kaip tik pasitepe su tuom giduoem tuojaus nustojo skauda ir vel buvo teip sveikas, kaip ir pir-ma.

Kiti zalnieri nieko ne gir-dejo kas dejos.

Ant ritojaus Junkeris nejo pats ant medziokles tik tai isz-siunte savo zalnierius, o jis se-dejo namie susirupines per diena.

Anie tris sugrizo jau net pa-vakare namon, pavalge ir nu-sidave ant pasilio.

Kaip tik Junkeris spejo uz-migkt prisiaspnavo jiam velei karalaite, kuri atejus tare:

— Szenakt tau dirzus isz pecziu pjau, nes jagu tu nori mane iszgelbet tai kensk ir balso ne iszduok ba tau smer-ties ne padaris, o kaip jau pa-leis, tai priejas in lova rasi an-tram kampe bonkute su giduo-lem tai pasitepsi ir liksi svei-kas.

Pabudes mislino kas tai ga-letu but per sapnas. Kada da jis nepabaige mislit, pasijuto, pagriebe ji uz sprando, iszme-tis isz lovos ir iszreze dirzus isz pecziu. Kente nebagelis daug, nes bijojo balsa iszduoti ba buvo persergetas per sapna.

Kada paleido tai jis buvo labai apsolobes, jog vos prislino prie lovos, pasieme bonku-te pasiszmervavo ir buvo svei-ko, jog maziausio skaudėjimo ne jaute. Po tam pasimelde ir spakainei atsigule. Kaip tik uz-migo prisiaspnavo jiam teip.

— Jau dabar mane kaip tu-ri, kaip uzsikelsi tai lovoi jesz kok, o rasi rakta, tai su tuom raktu jeszkok sieno skile ir atrakti o rakta velei issiz-trauk.

Ant ritojaus pabudes Jun-keris, tuojaus eme jeszkot rak-to, o kada atrado bet nenore kad anie zalnieri matitu, isz-siunte ant medziokles, o pats eme jeszkot sieno skiles, ir ant galo atrades ja atrakino ir atsidare dures in pakaju kuris buvo teip pukei iszroditas kad jiam net akis apmarko.

Teip jis isztrauke rakta inejo in ta pakaju nes buvo tuszces, ir vel ne zinojo ka pradet ir vel eme po sienas jeszkot ki-litos skiles, o kada atrado skile, inkiszo rakta ir vel atsidare du res ir labai nusistebejo kada pamate puiku pakajeli, o jame sedinte patoga pana, o kada jije pakelus galva pamate Jun-keri paklause jio:

— Kas cze tave zmogeli at-nesze in toka pavojinga vieta? jog cze vartavoja baises milzi-nas. Tada Junkeris atskivo-tejas atsake.

— Ir pats ne zinau kaip in czion gavausi. Kaip rodos tai tik Dievas in cze atnesze.

Ir iszpasakojo visus savo atsitikimus ir pasake, jog jesz-ko karalaus dukters kure koks tai laivorius pavoge.

Iszgirdus tai karalaite pa-klause jio ar jis turi koke zen-klas, jog jis tikrai jeszko jios.

Tada Junker padave jai zieda su karaliskiu paraszu knuri jiam karalus padovanojo. Ir kaip tik jije pamate zieda, tuojaus pazino savo tevo para-

sza. Tada jiji prisipazino, jog tai yra ta pati kurios jiai jeszko ir sedus szale jio mei-lei kalbejosi tarp saves, o ir ant galo pasimilejo viens kita, sumaine ziedus ir padare pri-siega, jog jau niekad nesiskirs, ir jog jau dabar jie kaip zenoti.

Junkerui jos ziedas buvo per mazas teip, jog tik vos ant na-go maziuko piršto lindo. Teip Junker pritupejus pasidejo jin ant lango. Szitai iszgirdo tran-kinasi po virszutine stancija nusigando ir nubego paziuret. Bet vel apsimalszino ba pama-te tik savo zalnierius kurie plesze auka no seinu ir gabe-no in laiva.

Kada nugabeno visa bran-genibe in laiva leidosi ir Jun-keris su karalaite ant laivo.

Kada pradejo laivas plaukt Junkeris atsimine kad zieda uzmirzo ant lango. Tuojaus liepe laiva sustabdit ir plauke ant czaiku in kraszta.

Karalaite norejo nog to jin atkalbtint bent niekaip ne ga-lejo ir pames 12 zalnieriu nu-plauke prie salos, nucejo in stu-bele ir pasiemes zieda grizo adgal.

Persigando kada pamate jau tolin plaukenti laiva ba kapitonas laivo kaip tik pa-mate mergina pamilejo jaja ir liepe vaziuot palikus Junkeri.

Kapitonas laivo priverti ka-ralaite idant sakitu tevui, jog jis iszgalbejo ja o ne Junke-ris, o karalaite matidama jog jau Junkeris likos, o szis tei-pos-gi buvo patogas viras, o ir bijodama kad kur kitur nenue-zeitu prizadejo uzgana padarit jio norams.

Junkeris pamates laiva to-linantes liepi zalnieriams sest in luoteli ir vijitis, zalnieri mokanti irtis butu davija lai va ba luotelis teip kaip lideka nere virszum vandenio ir jau ne toli buvo no laivo kad szitai pakilo viesula prade vilnis diditis kas kartas teip jog jau ne galima buvo toliau irtis. No rint Junkeris spire, idant zal-nieri vytyti bet jie bijodamie si smerties ne klausio jio, tik skubino prie kraszto ba jau vilnis luoteli tai ant vieno galo state tai vel ant kito teip, jog jau ir Junkeris pabugo ir tik stovedamas lauke kol prisiirs prie kraszto. Kada buvo jau arti kraszto vilnis pastate luoteli ant galo, nuneszi prie kraszto, apverti ir visi zalnie-rei prigeri, tik Junkeris vos spejo uszigriebt uz karklu ba jis nieko neveikii, kada buvo ant luotelo tai spejo uszigriebt o zalnieri ne spejo.

Likes vienas nusidavi in ta stubele kurioje pirma gyveno ir tenais budamas vienas sau nieko ne veikii tik vaiksztiojo po girres. Ant galo atrado teip dideli kalna kokio da buvo ne matias uzejo ant virszaus, o ant jio rado visokiu regalu ir dudelu, ir pamislino sau:

— Kas tai galetu but, jog cze jokia zmogista ne gyvena, o cze visokiu dudelu randasi. Ir pames viena duede uz-szvilpi, o po tam izgirdo per girre ateinant baisy ozsima ir paszkejima. Ir atbeges zuikis tari:

(Tolaus bus).

Keli kucukai, Narsus pesztukai, Stasitare ant prieszu uzklupti, Ir gerai kaili iszlupti. Prieszai uzpuolus iszsisaugojo, Ba iszlaiko api tai dazinojo; O kad pesztukai ne laimejo, Ant keliu Slavoku uzejo. Ir butu kaili slavokam iszpe-ria, Kad tik butu juosius inga-l-ja.

Pribuvo in szicze Isz Szenadori jauna ajrisze, In tarpa insisuko, Su kumszce pasuko, Per nosias, per terlas teip ap-taise,

Toji motere narsi, Koznas juka apsiliejo, Apsilazie ir szalin nuejo. Kad tokiu moteru daug butu, Tai musztiniu tiek neatsibutu.

Dalibuk geri laikai uzejna, Jagu bobeles in karczema-ejna, Tai ir gerai, kaip virus isz-vaduoje,

Ba bobeles da smarkiau ule-voje! Ka jioms vyrai giluoje, Gere puikel o ir susirupezuoje,

Su naga, kaip kates draskosi, Uz kudlu paganckos paszosi. Asz vyrucezi abecze, Matyti labai norece,

Kaip indukus boba kanalije, Karczemoj pakele batalije, Kvoteriuko nesigailecia,

Dalibuk, abezia! Sorkiu geresniu ne norece, Kad tokia musztine matyce,

Ne vienas gal mislina, Taradaika meluoja, Ne szie ne ta loja.

Juokingai iszrodo, Kaip grinorka pasirodo, Kada pribuna isz uzmares,

Tai szirdeles, pilnos smarves. Kaip kuodas iszrodo, O bet mandrybia parodo,

Mislina kad kokia grafiane, Panaszi in Gavronskiene. Akis primerkes, Lupa patempes,

Nuolatos cziaupes, Ir rodos ko baidosi. Mislina kaip in czion pribus,

Tuojaus dydele poni bus, Dievaz az ne galiu ziureti, Ba net verce mane vemti!

Veluk buki mergele glamoni, Tada busi del vyru maloni, Zinoma, per daug nesiczvie-ryk,

Ir prie vyru nesigiretyk; Turi visada, Buti davadna.

Ne turi to bezzdzionkauti, Katra nori gera vyzia gauti, Ba vyrai ne yra kvailli,

Ir ne vaikai mazi. Jiejei mato, katra ko verta, Kad ir ne butu per kitus girta

Jau jiuu ne prigausi, Katra ir noretum, ne gausi, Bus gana, ejus gribauti,

O po piet in svieta kelauti! Girtuoklis sude. Sudzia:— Zmogau, ar nesibijej Dievo!

Jau dvideszimta karta esi bau-dziamas uz girtuoklyste. Girtuoklis:— Ka az kaltas,

ponas sudzia! ne kiekvienas zmogus turi stipria galva.

Naujas Iszradimas. Solniko puolančius plaukus, prigalbtas plaukams augti. Turime tuksztanciu pade-kavonin. Iszsiunciname dykai geras informacijas apie priezastis puolančius plaukus ir kaip tame uzbegeti, adresavokyt:

J.M.Brundza Co; New York & Brooklyn.

A. J. Keydoszius -AGENTAS- 202 Troy St. Dayton, O.

Parduoda Szepkortes ant visiu Geriausiu Liniju in ir greiciausiu isz Lietuvos ir kitu dahu Svieto.

Sienoria Piningus in visas dalis greitai, teisingai ir pigiau negu kiti Agentai. Mano agentura yra po priziura Obijos Valstijos.

Su virsz minetais reikalais galite pas mane kreiptis per gromata ar embiszkai o visame kanogeriause patarnausiu.

Keliaujantiems in Lietuva parapiuz Paszportus su patvirtinimu Konsulio.

Labai nudziugo vaikas, rades pinigai; jis dabar dar linksniau szokinejo ir szuka-vo. Paskui jis pradejo svars-tyti, ka pirsks sau uz rasta pi-niga: riestainiu, saldumynu, o gal melyn, ar raudona pai-szeli (alaveli)?... Ne, ge-riau pirsksiu sau nauja sasiu-vini ir jame priraszysiu graziu

Del muso vaiku.

Iszgidintas melagis. Vienas kaimuocius turejo sunu vardu Mikola, kuris me-go tankei bile ka pameluot.

Viena karta nusiute tevas Mika in ne tolima kaima su reikalui. Keles ejo per girre.

Mikas grizdamas namon uz-truko girrioje rankiodamas uo gas ir jeszkodamas pauksztin-niu lizdeliu bruzginuose. Ka-da sugrizo namon, tevas jio paklause, del ko teip ilgai uz-truko? Mikas apsakinejo, jog girrioje uztkio teip dideli szu-ni kaip jautis, ir jog nusigan-dias insikabino in medi ir teip ilgai medije tupejo, kol szuo ne atsitrauke.

Ne pagalbejo ne praszmiai ne bauginimai, idant Mikuti priverst ant pasakymo teisy-bes.

Kada jiam tevas perdestine-jo, jog tokiu szuniu ne ira, Mi-kutis su verksmu prie savo me-lagistes laikiesi.

Tevas mate, jog nieko ne veikis ir Mikucejo ne privers prisipaizint, pastanavijo kito-kiu spاسبu naudot.

In keles dienas iszsiurengi tevas in muesta ir pame su sa-vim Mikuti. Jau isz tolo pa-mate baiznyciu boksztus.

Dziauzninas Mikas pa-mates tai, ne zinojo apie ka pirmiause tevo klausit, kada jau buvo arti miesto, paregojo labai dideli tiltu.

— Kas tai ira?— paklause Mikutis.

Tai ira tiltas, per kuri eisi-va, atskai tevas. Nes persergu-ciu tave, jog ant to tilto bai-sibe dedasi. Szitai, jagu kas te ira pamelavias o per jin pracina, turi parpult ir sau koja nusilaize. Bukie tu ran-gus, idant ir tau kas pikto ne-sistotu.

Tiejei zodzei perveri Miku-ti, kuris pagriebi tevui uz skverno in sulaikinejo, idant ne skubintu, taridamas:

— Teveli, tasai szuo, ka azs girrioje maciauz, tai ne buvo teip didelis kaip karve Galejo but kaip didelis ver-szis.

Tevas nuduoda, jog tosios kalbos Miko ne girdi, da grei-ciauz skubino link tilto.

Rankos Miko pradejo dre-bet, pabalo, o nutverias su abiem rankom tevui uz kojos paszauki.

— Tete, tasai szuo tiktai teip buvo didelis kaip muso tas maziausias versziukas.

Tevas ir dabar nudavi, jog ne girdi; tiktai jau konia vilk-te vilko suneli su savim.

Kada jau buvo suvis arti tilto, tevas atsigrizas in Miku-ti liepe persizegnoi.

Persigandes Mikutis puoli priesz teva ant keliu su verks-mu tari in jin.

— Teve brangus, tasai szuo buvo tiktai tokis didelis kaip koznas kitas.— Asz ne eisiu—teveli— ba man koja nuluz.

Teveli, jau viska pasakysiu. Girrioje suvis szuns ne bu-vo.

Atsimink ka azs tau pasaki-siu. Melagio niekas ne ken-cze. Ir melagis stojasi vagis ir razbaininkas, kuriam tan-kause galva nukerta.

Iszgidintas Mikutis no tol niekad ne melavo.

Saziningas Mikutis. Ant kelio daug vaiku links-mai szokinejo; daugybe zmo-niu szen in ten vaikszejciojo, galybe vezimu vazinejo. Mi-kutis taipogi linksmas zaido su savo draugais, smagniai szo-kinedamas. Staiga jis pamate ant kelio blizganti pinigeli; tai buvo grazus, naujas de-szimtukas.

Labai nudziugo vaikas, rades pinigai; jis dabar dar linksniau szokinejo ir szuka-vo. Paskui jis pradejo svars-tyti, ka pirsks sau uz rasta pi-niga: riestainiu, saldumynu, o gal melyn, ar raudona pai-szeli (alaveli)?... Ne, ge-riau pirsksiu sau nauja sasiu-vini ir jame priraszysiu graziu

lietuvizsku daineliu ir apysa-keliu.

Taip be galvodamas, jis pa-mate pazinstamaja Onyte, ku-ri, liudnai ir gailiai verkdama, tartum, ko jieszkojo ant ke-lio.

— Ko verki, Onute?— pa-klause Mikutis.

— Dievuliau Tu mano!— verke mergeite:— mama siun-te mane nupirkti pyrago ma-zam broliukui, bet sztai nelai-me skubiai begdama, pame-ciauz deszimtuka.

Tarus tuos zodzius, Onute dar labiau pagavo raudoti.

— Nusiramink, Onute! ne-verk, nes az radau tavo pini-ga; sztai imk jin ir pirkis, ka tau mama liepe.

— Mikutis padave jai de-szimtuka. Onute nusizluoste veiduka ir linksma, lyg kregz-dute, nubego pirkti pyrago.

Liutas ir motina.

Gale asztuonioliktio am-ziaus Florencijos mieste buvo toks atsitikimas. Vienas to miesto kunigaiksztis turejo dideli zveryna, kuriame laike invairiausiu gyvuliu: buvo ten liutu, tigriu, zebru, gijenu ir daug kitu laukiniu gyvuliu.

Karta didelis liutas isztru-kes isz zveryno, beginejo mies-to gatvemis. Visi miesto gy-ventojai labai iszsigando ir be-go nao baisaus gyvulio.

Tuo laiku keliu ejo mote-riszke su kudikiu ant ranku: pamacuzi liuta, ji neapsako-mai iszsigando ir negaleje nei begti, nei pasijudinti isz vie-tos.

Baisus gyvulus artinosi!... Nelaimingoji motyna zen-ge pirmyn, noredama begti, bet tuo tarpu iszpuole isz jos drebaneciui ranku mazytis vien turis vaikelis, kuri jin taip neapribnotai mylejo. Liutas tvere kudikeli.

Ka daro nelaimingoji mo-tyna?... Ji puole priesz liuta ant keliu ir balsiu riksmu mel-de atiduoti jai brangiausia jos vaika.

Liutas sustojo nuozmiai zviltetero in motyna ir pade-jo ant zemes nejudintu jos ku-diki.

Paskui liutas ramiai ir puikiai toliau sau nuzingsnia-vo.

Pusgyve motyna pasieme savo mazyti ir karsztai bu-cziudodama, glaude prie savo krutines.

Gal Iszgalbet Gyvastia

Skausmai vyduiriose, diegliai, viduriu iszmetos vandeniuotos, zarniniu netvarkos—yra sziaime laike paprastu daliku. Sztai yra pavojinga, bet pagalbejimas lengvas, jaigu turi po ranka

SEVEROS Gyduoles nuo Koleros ir Viduriavimo

Palengvina, praszalina ir greita iszgydima suteike po varto-jimo. Laukti yra pavojinga—gal ir smertis.

Parsiduoda Aptiekose —: 25c. ir 50c.

Kada Viduriai Reikalauja Pagelbos

Parodo zemiaus padeti iszaiszkinnimai:

Apetitas yra silpnas, gal visai jio neturi, Nemalimas blogas, Skausmas galvos, atsirugimas, Iszputimas, diegliai ir neatgavima kvepo.

Ant szito yra reikalingu

Severos Skilvinis Bitteris

Yra tai drange gyduole ir vaistas del sudrutinimo Sugrizina apetita Sudrutina skilvi Prigialbsta nemalima ir iszdalinima maisto Visados iszeis ant sveikatos ir priduoda pajegas.

Preke —: —: —: \$1.00.

Parsiduoda Aptiekose Beveik Visur.

Praszky kad tau duoti tiktai Severos Gyduoles ir sakyk "Ne" jaigu tau pardavejas siulytu kitokias. Daktariszka rod siunczime koznam dykai per gromata.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

